

Sajarah Sing Kasimpen saka Ayat Patang Puluh - Nomer Sebelas

Nomer Sewelas

Jeff Pippenger

2026-05-21

Kitab Yoèl mbokmenawa minangka wahyu kang paling langsung bab udan pungkasan ing Kitab Suci, lan Yoèl miwiti kanthi rumiyin nyebut patang generasi murtag kang kaleksanan déning gréja Advent Dina Kapitu Laodikia. Patang generasi karusakan kang saya ngrembaka, kaya kang dipralambangaké ing ayat-ayat pambukané Yoèl, selaras karo patang kaélok nistha kang saya ngrembaka ing Yèzkiel pasal wolu. Taun 1863 nganti 1888 nglambangaké generasi kapisan, lan iku nggambaraké panolakan marang pekabaran dhasar saka kaum Millerit kaya kang dipralambangaké ing peta-peta pionir taun 1843 lan 1850, kaya kang dipralambangaké ing Habakuk pasal loro, lan kang nglambangaké prejanjian kaya kang dipralambangaké déning rong loh Sédasa Préntah.

1888 nganti 1919 makili generasi sing nolak pengalaman kabeneran lumantar pracaya, sing ngasilake pengalaman kang diwakili déning pasamuwan Filadelfia. Ing generasi kapisan, pambrontakan mau kasurung marang pakaryaning kapemimpinan kang diwakili déning William Miller, lan ing generasi kapindho taun 1888, kapemimpinan Roh Nubuat kang dibalélani. Generasi katelu taun 1919 diwiwiti kanthi buku William Warren Prescott, *The Doctrine of Christ*, lan dipungkasi kanthi buku, *Questions on Doctrine* ing taun 1956. Generasi katelu iku minangka generasi kompromi karo donya nalika Adventisme ngupaya akreditasi tumrap praktik-praktik kadokteran saka American Medical Association, lan akreditasi tumrap kolèj-kolèjé déning para sarjana akademik saka Protestantisme murtag lan Katulik Roma.

Ing generasi katelu, pitutur pendhidhikan saka pena Ellen White ditampik lan diganti nganggo laku pendhidhikan palsu saka donya, kaya dene kang kawakilan déning filsafat pendhidhikan Yunani. Pendhidhikan Yunani diwakili déning déwi Athena, kang dipunpasamèkakaké ing candhi Parthenon duplikat ing Nashville, Tennessee.

Pendhidhikan kang satemene dipratelakaké ing Kitab Suci lumantar sekolah-sekolah para nabi kang ana gandhèng cenenge karo nabi Elisa. Pambrontakan Makabea wiwit taun 167 SM nganti tekan karusakané Yérusalèm ing taun 70 M, ing pérangan gedhé minangka sawijining protes marang mlebu lan nyusupé pendhidhikan Yunani menyang kabudayan lan bangsa ing tanah kamulyan harfiah kuna. Protesé wong Makabea iku minangka pambrontakan marang pangaribawa Yunani ing saben tataran, nanging pangaribawa pendhidhikan Yunani iku mangkono nyebar lan nembus sajarah sarta motivasi para zelot Makabea, saéngga ora bisa dipisahaké saka kasunyatan yèn pendhidhikan Yunani bisa uga dadi faktor paling gedhé kang magepokan karo panolaké wong Yahudi marang Gusti Yésus

Kristus minangka Mesiasé. Wis ana buku-buku kang ditulis kanggo nuduhaké pangaribawa ala pendhidhikan Yunani tumrap wong Yahudi lan sumbangsihé pendhidhikan palsu marang panolakan wong Yahudi lan panyalibané Kristus.

Pambrontakan Makkabi selaras karo pambrontakan taun 1776 ing tanah kamulyan rohani modern. Saiki ana luwih saka 4.000 universitas kapacak resmi ing Amérika Sarékat, kang dibangun ing sandhuwuré filsafat Yunani lan praktik pendhidhikan Yésuit. Anarki lan tanpa angger-angger sajroning luwih saka sepuluh taun kapungkur bisa dilacak kanthi langsung marang pusat-pusat sing sinebut pendhidhikan ing Amérika Sarékat, kang sajroning pirang-pirang dasawarsa wis nandurake indoktrinasi marang para mahasiswa sing sadurungé wis kabentuk déning sumber-sumber média lan hiburan supaya nampani filsafat-filsafat globalis kang asalé saka filsafat-filsafat satanis saka jaman Révolusi Prancis. Para mahasiswa ing universitas-universitas jaman saiki wis luwih dhisik kabentuk supaya nampani gaya urip kang dilambangaké déning Sodom lan Gomora sadurungé padha mlebu ing pusat-pusat pendhidhikan kang dirancang kanggo nyerang wong kulit putih, umat Kristen, lan sajarah Amérika kang sejati. Warga nagara Amérika Sarékat ing jaman saiki sing kepéngin mangertèni sistem kaadilan rong tataran kang tanpa pedhot, kang nggenepi kaadilan lan kayektèn kang dibuwang menyang dalan-dalan kaya kang kacetha ing Kitab Suci lan Spirit of Prophecy, kudu mangertèni yèn kahanan saiki iki diasilaké déning sawijining serangan kang kanthi sengaja wis dirancang, lan kang ditanduraké lumantar indoktrinasi wiwit taun-taun wiwitaning urip déning sawijining sistem pendhidhikan kang dirancang kanggo nggawa manungsa ana ing sangisoré pangwasané para globalis élitis—kuwasané naga!

Ana limang tema utama ing tulisan-tulisan Ellen White: pendhidhikan, reformasi kaséhatan, panguripan Kristen, tema Kontroversi Agung, lan kasalehan praktis. Pendhidhikan iku salah siji saka limang tema utama ing Roh Ramalan, lan Ellen White iku nabi Alkitab padha kaya saben nabi sing kacathet ing Sabdaning Allah. Ing antarané bab-bab liyané, iki ateges yèn uripé dadi tuladha saka lan kanggo wong satus patang puluh papat ewu. Sadurungé ana sing ngira yèn mung Kristus waé kang kudu dadi tuladha kita, Paulus ngandharaké:

Sanadyan kowé ana wong sepuluh ewu guru ing Kristus, nanging bapakmu ora akèh; awit ana ing Kristus Yésus aku wis nglairaké kowé lumantar Injil. Mulané aku nyuwun banget marang kowé: dadia wong-wong sing niru aku. 1 Korinta 4:15, 16.

Minangka sawijining nabi, Ellen White punika satunggaling tuladha. Mung sapisan Ellen White nampi kalungguhan minangka anggota dewan, lan wekdal punika nalika pambentukan satunggaling perguruan tinggi ingkang ngugemi prinsip-prinsip pendhidhikan sejati kados ingkang dipunandharaken minangka salah satunggaling saking gangsal tema ageng pelayanipun. Perguruan tinggi punika ing Madison, Tennessee, mapan wonten ing tlatah metropolitan Nashville, Tennessee. Boten namung piyambakipun sarujuk dados anggota dewan pangadeg Madison College wiwit taun 1904 dumugi setaun sadèrèngipun seda ing taun 1915, piyambakipun ugi gadhah peran wigati ing pamilihan tanah papan perguruan tinggi punika dipunadegaken. Nashville punika pusat sistem pendhidhikan Yunani ingkang naté mbiyantu nyegah tiyang Yahudi supados boten nampi Mesiasipun

wonten ing sajarah Makkabi, ingkang nggambaraken Protestantisme murtad ing jaman ingkang sapunika kita gesangi. Garis Makkabi punika kaandharaken kanthi mantep wonten ing sajarah kasimpèn ayat kaping patang puluh, nggambaraken Protestantisme murtad ingkang sapunika sampun katanem piwulang kanthi jangkep déning woh-wohan ngrusak saking pendhidhikan Yunani ingkang sami punika, sanadyan ing versi modhèren.

Ing generasi katelu Adventisme, para pamimpin sing wis nampik Roh Ramalan ing taun 1888 milih masrahaké sistem pendhidhikané marang struktur akreditasi donya. Nashville makili pusat simbolis saka pendhidhikan kang bener lan kang palsu. Sang nabi milih kutha sing padha karo kang dipilih déning donya kanggo nglestantunaké pendhidhikan Yunani, amarga pendhidhikan kang sejati béda karo pendhidhikan Yunani, sing dhedhasar pamisahaning kayektèn dadi mata pelajaran kang kapisah-pisah supaya ngrusak kasampurnané kabèh. Pendhidhikan sejati iku dadi dhasar pokok tumrap papat tema utama liyané saka Sister White, yaiku reformasi kaséhatan, kasalihan praktis, urip Kristen, lan mligi tema The Great Controversy.

Gusti Yesus tansah nglambangaké wekasan lumantar wiwitan, lan pacobèn ing Taman Eden nggambaraké pacobèn kang saiki diadhepi déning jagad. Pacobèn ing wekasan iku padha karo saben pacobèn Alkitab, awit Gusti Allah ora tau owah. Pacobèn miturut Alkitab iku sawijining tata cara pacobèn telung tataran kang ngasilaké rong golongan, kang kababar ing wekasaning proses pacobèn mau. Malaékat kapisan ngandharaké telung tataran iku minangka wedi marang Gusti Allah, mènèhi kamulyan marang Panjenengané, awit wus tekan jaming pacobèn pungkasan tumrap pangadilan. Tataran kapisan yaiku dhawuh supaya aja mangan saka wit kawruh bab kabecikan lan piala. Amarga kurang nduwèni rasa wedi marang Gusti Allah kang samesthiné, Hawa gagal ing pacobèn bab wit mau lan banjur mangan wohé kang dipralambangaké minangka becik lan ala bebarengan. Rasa wedi Adam marang Gusti Allah ora nyegah dhèwèké mlebu ing pambrontakané wit mau, lan pangadilan banjur tumiba marang loro mau, amarga padha mratelakaké urip tanpa rawuhipun Kaallahan kang tetep manggèn ana ing sajroné.

Ujian ing dina-dina pungkasan diwiwiti kanthi pepeling supaya mangan tambah ing kawruh sing wis kabukak segelé ana ing wahyu Yesus Kristus sakdurungé mangsaning pangadilan tumrap manungsa tekan pungkasané. Apa ana ing kalangan Adventisme utawa ing antarané wong-wong sing ana ing sanjabané Adventisme, ujian iku dhedhasar marang ditampané utawa ditampiké tambah ing “kawruh” sing wis kabukak segelé ing jaman kita. Ujian kawruh iku dipralambangaké déning wit pangujian ing Taman, sing nglambangaké kawruh bab kabecikan utawa piala. Pendhidhikan sejati dipapanaké lan dipralambangaké ing Nashville, Tennessee, ing taun 1904, lan pendhidhikan palsu dipapanaké lan dipralambangaké ing Nashville ing taun 1897, banjur dibangun manèh dadi sawijining bangunan permanèn ing taun 1920. Ing uripé nabi wadon mau, pendhidhikan sejati dipenggak ana ing Nashville, lan pendhidhikan palsu uga dipenggak ana ing kono. Sawisé séda ing taun 1915, pendhidhikan palsu dipulihaké manèh lumantar pambangunan kapindho lan permanèn saka candhi Parthenon, lan pendhidhikan sejati ditampik lumantar kompromi karo donya déning para

pimpinan gréja Advent Dina Kaping Pitu Laodikia.

Jeneng jejuluké Nashville, “Athens of the South”, mengaruhi kapilihané gedhong kasebut dadi pusaté Exposition Centennial taun 1897. Sawatara gedhong ing eksposisi kasebut dhedhasar bangunan-bangunan asli kuna. Nanging, Parthenon iku siji-sijiné sing dadi reproduksi kanthi pas trep karo asliné. Nashville, Tennessee, ing jaman saiki misuwur amarga musiké, nanging sadurungé ana Museum Johnny Cash, Nashville misuwur amarga pendhidhikané, dudu amarga tembang.

Ing taun 1850-an, Nashville wis olèh sesebutan “Athens of the South” amarga wis ngadegaké akèh lembaga pendhidhikan dhuwur; kutha iki dadi kutha pisanan ing sisih kidul Amerika sing ngadegaké sistem sekolah umum. Nalika pungkasaning abad iku, Nashville nyeksèni Fisk University, St. Cecilia Academy, Montgomery Bell Academy, Meharry Medical College, Belmont University, lan Vanderbilt University kabèh mbukak lawangé. Ing wektu iku, Nashville kawentar minangka salah sawijining kutha ing sisih kidul sing paling alus peradabané lan paling dhuwur pendhidhikané, kebak kasugihan lan kabudayan.

Rahasia duraka iku ana minangka aran lan uga minangka tembung pakaryan ana ing Sabda kang kaemban ilham. Ilham ngenali Iblis, lan paus, kang déning Sister White kasebut minangka “tangan tengen” Iblis, minangka rahasia duraka. Nanging “rahasia duraka” uga njlentrehake campuraning kayektèn lan kaluputan. Papat turunan murtadé Yoèl selaras karo papat nisthaning piala kang saya mundhak ing Yehezkiel pasal wolu. Kaloro saksi mau selaras karo papat pasamuwan kang kapisan ing Wahyu, lan pasamuwan kang katelu digambarake déning komprominé Konstantinus tumrap agama Kristen kang digandhengake karo kapirnan. Papat pasamuwan kang kapisan mau selaras karo sajarah Israèl kuna, kang nglambangake sajarah Israèl modhèren.

Ing generasi katelu Israel kuna, para ratu Israel mbentuk pakaryan sesarengan karo bangsa-bangsa liyané sing mesthiné ora kena digandhèngaké dadi sesambungan karo umaté Allah. Pararel antarané Israel kuna harfiah lan gréja Kristen kaya kang kapacak ing kitab Wahyu iku sawijining prakara kenabian kang dipratélakaké kanthi cetha ana ing panaliten kanthi irah-irahan, Habakkuk’s Tables. Yoèl nyelarasaké generasi kaping papat lan pungkasan kang “kapateni” saka kalungguhané dadi umat prasetyané Allah kang kapilih karo wong tuwa rong puluh lima sing padha sujud marang srengéngé ana ing patang pangawijining nistha kang saya mundhak ing Yehezkiel. Generasi kaping papat kuwi, ing ngendi Adventisme Dina-Kapituning Laodikia kapateni nalika padha sujud marang srengéngé ing angger-angger Minggu, nyelaras karo gréja kaping papat, yaiku Tiyatira, kang nglambangaké pamaréntahan kepausan, apa ing taun 538 utawa ing angger-angger Minggu kang bakal enggal teka. Gréja kaping telu, yaiku Pergamus, nglambangaké “kompromi,” apa déné Israel kuna nyelarasaké awaké karo karajan-karajan kapir, utawa Konstantinus nggabungaké paganisme karo Kekristenan, lan loro seksi mau ngaturaké piwulang marang generasi katelu saka kéwan bumi ing Wahyu telulas.

Patang generasi Amerika Serikat, kang ing antaraning kayekten-kayekten liyane dipratandhani déning Mesir sajrone pangawulan 400/430 taun, kang dipungkasi déning klelepé Firaun ana ing banyuning Segara Abang. Banyu iku nandhani wekasaning bangsa kang bakal diadili nalika Gusti Allah marakaké pambébasan tumrap Israèl kuna lumantar nabi Musa. Amerika Serikat diadili ing jangka wektu nalika pangadilan dipungkasi tumrap pasamuwané Gusti Allah, mulané kudu dimangertèni yèn banyu kang mungkasi uripé Firaun iku ditibakaké marang Firaun déning kabebasaning angin wétan kang sadurungé nyangga banyu-banyu iku ing panggonané nalika Gusti Allah mbébasaké umat pilihané. Angin wétan iku ya iku bilai katelu kang nyerang marang undhang-undhang Minggu nalika lindhu ing Wahyu sewelas dumugi.

Generasi sing ndhisiki generasi kaping papat lan pungkasan saka kéwan bumi kawujud ing sungu Republik lan Protestan. Kompromi saka sungu Republik sing kaleksanan ing generasi kaping teluné dumadi ing mangsa sakubengé perang donya kapisan, lan iku nandhani nalika Amérika Sarékat nyerahaké struktur ékonominé marang para globalis saka Federal Reserve. Ing mangsa sing padha, Adventisme Laodikia dina kapitu ngupaya supaya pakaryan médhis lan pendhidhikané “diakreditasi” miturut standar pendhidhikan lan kadokteran kadonyan. Minangka tembung kriya, “rahasyane piala” nggambaraké kompromi Konstantinus lan para ratu Israèl kuna karo kakuwataning donya. Tembung sing digunakaké déning ilham kanggo njlèntèhaké kompromi iku yaiku “amalgamation,” kaya ditegesi ing kamus ing jaman Ellen White mangkéné; “nyampur utawa nyawijèkaké ing sawijining amalgam; nyaur.” Wit kawruh bab becik lan ala iku wit amalgamasi, wit kompromi. “Peprangan gedhé pungkasan,” iku krisis angger-angger Minggu, lan panyiyapané Iblis tumrap krisis iku yaiku “rahasyane piala,” kang nyampur kawicaksanan manungsa karo wahyu Ilahi.

“Iblis lagi sibuk nyusun rancangan-rancangane kanggo paprangan gedhé pungkasan, nalika kabèh wong bakal milih pihaké piyambak-piyambak....”

“Rungokna swara-swara iku, tetandhanana kuwasa-kuwasa sing nguwasani jagad. Apa ana swarane pandonga? Apa kowé weruh pratandha manawa Gusti Allah diakoni? Ana para imam, akèh banget; nanging wong-wong mau ngidak-idak angger-anggeré Yéhuwah ing sangisoré tapak sikilé. Sandhangané padha kecipratan getih jiwa-jiwa. Wong akèh padha nyaosaké kurban marang dhemit. Delengen, hé kowé sing lagi mamang ana ing antarané manut lan ora manut. Delengen ing sajroning pangangen-angen marang wong akèh sing tanpa wilangan lagi nyembah ana ing misbyahé Sétan. Rungokna musiké, rungokna basané, sing kasebut pendhidhikan luwih dhuwur. Nanging apa pangandikané Gusti Allah bab iku?—Rahasia piala.” Pamphlets, 004, 11.

Ing pasulayan pungkasan, nalika “kabeh wong bakal milih sisih,” ujian Taman Eden dibaleni maneh. Ujian sing ing wiwitan mung winates ana ing sawijining wit ing tengahing taman, iku dibaleni ing pungkasan, ing saindenging jagad. Pakaryané Sétan minangka ancang-ancang sadurungé peperangan pungkasan iku yaiku “rahasyane duraka,” sing ditegesi minangka “pendhidhikan inggil!” Lambang saka “pendhidhikan inggil” ing tanah kéwan bumi iku kapanggih ing Nashville, Tennessee, yaiku ‘Athens of the South,’ panggonan

ana candhi Parthenon, sing dipasang mbandhing karo pendhidhikan sejati sing biyèn diwakili ing Nashville déning Madison College. Pranyatan ing ngisor iki saka ilham dikutip sakabèhé ing pungkasan artikel iki, nanging ana sawetara pokok sing kudu digatekaké ing titik iki.

“Sabèn wong mbutuhake kawicaksanaan supaya kanthi premati nyelidiki rahasia piala, kang njupuk papan kang gedhé banget ing panutupaning sajarah bumi iki....”

“Ora ana dalan tengah tumuju marang Firdaus kang dipulihaké. Pesen kang diparingaké marang manungsa kanggo dina-dina pungkasan iki dudu supaya dadi kawangun campuran karo rekayasa manungsa....”

“Wong-wong kang dening Allah wis kaangkat marang kalungguhan-kalungguhan kapitadosan kang luhur bisa waé nyingkur saka pepadhanging swarga marang kawicaksanaaning manungsa.... Kabèh wong kang péngin nduwèni watak kang bakal ndadèkaké wong-wong mau dadi para kanca nyambut-gawé bebarengan karo Allah lan nampa pangalembana saka Allah, kudu misahaké awaké dhéwé saka mungsuh-mungsuhé Allah, lan netepi kayektèn kang diparingaké déning Kristus marang Yohanes supaya diparingaké marang jagad.” Manuscript Releases, jilid 18, 30–36.

“Sedaya” sing mbutuhake “kawicaksanaan” punika nglambangaken sedaya wong sing katuntun mlebet ing satunggaling prosès pangriksan sing pungkasanipun ngasilaken kalih golongan para panyembah. Wong-wong “wicaksana” punika inggih para tiyang sing nggayuh “kawicaksanaan” sing dipunbetahaken. Prosès pangriksan punika kawiwitan nalika wahyu bab Gusti Yesus Kristus kabikak segelé, pas sadèrèngipun wekasaning mangsa pancobaning manungsa. Kabukaking segel punika miwiti satunggaling “mundhkipun kawruh.” Wong-wong sing kapacak ing ngarsanipun ujian sing magepokan kaliyan wahyu bab Gusti Yesus Kristus badhé nggayuh “lenga” kawruh kenabian sing kacawisaken kanggé nuntun, nyawisaken, lan nyucekaken sadèrèngipun rawhipun angin wetan ing wekdaling angger-angger Minggu. “Wit kawruh bab kabecikan lan piawon” punika minangka pralambang Roti Saking Swarga palsu sing kedah dipunpangan utawi dipuntampik.

Ing Galiléa, ing papan pangibadah ing Kapernaum, Gusti Yésus kelangan pandhèrèk luwih akèh ing satunggaling prastawa tinimbang ing wekdal sanès sajrone paladosanipun. Ing ngriku, ujing prakara punika inggih menapa pangandika-pangandika nabi saking Sang Kristus kedah dipunmangertosi sacara harfiah utawi kasukman, lan para ingkang boten saged lumampah ngliwati ujian punika temahan gugur—awit piyambakipun sami kesupen bilih manungsa kedah gesang saking saben pangandika ingkang medal saking tutuking Allah. Sang Kristus sampun ngandharaken kanthi cetha bilih Panjenenganipun punika Roti ingkang kaparingaken mudhun saking swarga, lan para ingkang boten saged lumampah ngliwati ujian punika sampun nyawijèkaken Kayektèn kaliyan kawicaksanaaning manungsa, ingkang dipunlambangaken déning tiyang Yunani.

Sadurunge Hawa miwiti kagagalan ing patamanan, Kristus wis maringi dhawuh marang Adam lan Hawa supaya aja melu mangan woh saka wit kawruh bab becik lan ala. Sing

kapisan saka telung langkah Injil langgeng iku yaiku wedi marang Gusti Allah.

“Manah kena nyekel kayekten-kayekten wahyu kang nggumunake banget, lan iku ora bakal marem maneh ngginakaké kakuwatan-kakuwatané tumrap prakara-prakara remeh; manah bakal mbalik kanthi jijik saka pustaka murahan lan panglipur tanpa guna kang ngrusak budi para mudha jaman saiki. Wong-wong kang wis sesrawungan karo para pujangga lan para wicaksana ing Kitab Suci, lan kang jiwa-wis kaobah déning pakaryan-pakaryan mulya para pahlawaning iman, bakal metu saka palemahan pamikiran kang sugih kanthi ati kang luwih resik lan budi kang luwih luhur, tinimbang manawa padha ngentèkaké wekdalé nyinau para panganggit sekuler kang paling misuwur, utawa ngemataké lan ngluhuraké kaunggulan para Firaun, Hérodès, lan César ing donya iki.”

“Kanthi lumrahe kabisan para mudha isih kapendem, amarga dheweke ora ndadekake wedi marang Gusti Allah dadi wiwitaning kawicaksanan. Pangéran maringi Daniel kawicaksanan lan pangawruh, amarga dhèwèké ora gelem kaprabawan déning kakuwatan apa waé kang bakal ngganggu prinsip-prinsip agamané. Sebabé kita gadhah sathithik banget wong kang duwé budi, katetepan, lan ajining dhiri kang kukuh, yaiku amarga wong-wong mau ngira bisa nemu kaluhuran nalika nyuwil sesambungané karo Swarga.” *Messages to Young People*, 255, 256.

Hawa sampun kelangan “wedi marang Gusti Allah.” Piyambakipun mesthinipun kedah gumeter ing ngarsaning pangandikanipun Gusti Allah, ingkang dados sipatipun golongan satus patang dasa sekawan ewu. Wedi marang Gusti Allah punika minangka ingkang kapisan saking tigang pacoban, lan punika kawiwitan nalika Sabda nabi kapundhut segelé, ing pungkasanipun ngasilaken golongan ingkang wicaksana lan golongan ingkang bodho. Wiwitan tumrap tiyang-tiyang ingkang kasagedaken dados wicaksana punika inggih gumeter dhateng Sabdanipun Gusti Allah. Hawa boten nindakaken punika, lan nalika ngadhepi langkah kaping kalih saking proses pacoban, piyambakipun boten saged ngluhuraken Gusti Allah, lajeng ngadhepi wekdal pangadilan, ing pundi piyambakipun nedahaken kawudanipun Laodikia.

“Kabeh wong kang arep nyampurnakake budi pakerti Kristen kudu ngagem gandhènging kuké Kristus. Manawa padha kepéngin lungguh bebarengan ana ing papan-papan swarga ing Sang Kristus Yésus, padha kudu sinau saka Panjenengané sajroning urip ana ing bumi iki. Kristus ora ngupaya nyenengaké awaké dhéwé. Sakabèhé uripé iku minangka pangrembakaning kabecikan kang resik lan tanpa pamrih. Panjenengané ngagem kodrat manungsa kanggo nduduhaké marang donya kang wus tiba, marang Sétan lan sinagogané, marang jagad raya swarga, marang jagad-jagad kang ora tiba, yèn kodrat manungsa, manunggal karo kodrat ilahi Panjenengané, bisa dadi mituhu sakabèhé marang angger-anggeré Gusti Allah. Kabèh wong prelu nyuwun pirsu, ‘Apa kang kudu daklakoni supaya aku kapitulungan rahayu?’ Gusti Allah nuntut ati kang andhap-asor, remuk, lan gumeter marang pangandikané. Mung saka mesbèh ilahi kita bisa nampani obor kaswargan, kang manawa wus katampa, bakal maringi kita pandeleng kang cetha bab samubarang cacad lan ora kuwawa kita, sarta mbabar marang kita

kamulyan lan kaluhurané Kristus. Nalika prakara iki wus katon, Gusti Allah nyelehake kita ing sangisoré pituduhing Roh Suci, lan Roh iku bakal nuntun kita marang sakèhé kayektèn.” Bible Echo, July 20, 1896.

Campuraning bebener lan kaluputan iku pakaryané Sétan, kang kaidentifikasi minangka rahasia kadurjanan. Kompromi sakèhé manungsa ing obah-obahan pungkasan saka pangadilan panaliten kaabadèkaké ing candhi Parthenon ing Nashville, Tennessee.

“Mboten wicaksana menawi para mudha kita dipunutus dhateng universitas-universitas ing pundi piyambakipun nyerahaken wekdalipun kanggé nggayuh kawruh basa Yunani lan Latin, dene sirah lan manahipun kapenuhan déning pamanggih-pamanggih para panganggit ingkang mboten pitados, ingkang dipunpinaoni supados saged nguwaosi basa-basa punika. Piyambakipun nggayuh satunggaling kawruh ingkang babar pisan boten prelu, utawi selaras kaliyan piwulang-piwulangipun Sang Guru Agung. Umumé, tiyang-tiyang ingkang kapundhut piwulang kanthi cara mekaten gadhah raos ngunggulaken dhiri ingkang ageng. Piyambakipun nganggep bilih sampun ngancik pucaking pendhidhikan ingkang langkung inggil, lan nggawa dhiri kanthi gumunggung, kados déné piyambakipun sampun dudu para murid malih. Piyambakipun dados rusak tumrap paladosan dhateng Gusti Allah. Wekdal, sarana, lan sinau ingkang sampun katandukaken déning kathah tiyang kanggé nggayuh pendhidhikan ingkang kinten-kinten boten migunani punika saestunipun kedah dipunginakaken kanggé nggayuh pendhidhikan ingkang badhé ndadosaken piyambakipun priya lan wanita ingkang pepak ing sadaya babagan, ingkang mumpuni tumrap gesang praktis. Pendhidhikan mekaten punika badhé dados aji ingkang paling inggil tumrap piyambakipun.”

“Apa kang digawa para murid nalika padha ninggal sekolah-sekolah kita? Menyang ngendi padha lunga? Apa kang bakal padha tindakake? Apa padha nduwèni kawruh kang bakal ndadèkaké bisa mulang wong liya? Apa padha wis didhidhik supaya dadi para bapak lan ibu kang wicaksana? Apa padha bisa ngadeg ing ngarep kulawarga minangka para pamulang kang wicaksana? Ing urip bebrayané, apa padha bisa mangkono anggoné mulang anak-anake saéngga kulawargané dadi kulawarga kang bisa dipirsani déning Allah kanthi rena, awit iku minangka pralambang kulawarga ing swarga? Apa padha wis nampa siji-sijiné pendhidhikan kang sajatiné bisa sinebut ‘pendhidhikan kang luwih luhur’?”

“Apa ta pendhidhikan luhur iku? Ora ana pendhidhikan kang bisa sinebut pendhidhikan luhur kajaba manawa pendhidhikan iku ngemu pepadhan karo swarga, kajaba manawa iku nuntun para nom-noman lan para wanita enom dadi sarupa karo Kristus, lan nyawisake dheweke supaya bisa ngadeg minangka kepala kulawargane ana ing panggènané Allah. Manawa sajrone uripé ing sekolah, ana sawijining nom-noman ora kasil olèh kawruh basa Yunani lan Latin sarta panemu-panemu kang kinandhut ana ing karya-karyané para panulis kang ora pracaya, iku ora ndadèkaké kapitunan gedhé tumrap dhèwèké. Manawa Gusti Yésus Kristus nganggep yèn jinis pendhidhikan iki iku prelu, apa Panjenengané ora bakal maringaké iku marang para sakabaté, kang lagi

Panjenengané didhidhik supaya nindakaké pakaryan kang paling agung sing tau dipasrahaké marang manungsa fana, yaiku makili Panjenengané ana ing donya? Nanging, kosok baliné, Panjenengané masrahaké kayektèn suci ana ing tangané wong-wong mau, supaya kaparingaké marang donya kanthi kesederhanaané.

“Ana wektu-wektu nalika para sarjana Yunani lan Latin dibutuhake. Ana sawetara wong sing kudu nyinaoni basa-basa iki. Iki becik. Nanging ora kabèh, lan ora akèh, sing kuduné nyinaoni basa-basa mau. Wong-wong sing ngira yèn kawruh bab Yunani lan Latin iku wigati minangka syarat kanggo pendhidhikan sing luwih luhur, ora bisa ndeleng adoh. Mangkono uga, kawruh ngenani pepetenging apa sing déning wong-wong donya diarani èlmu, iku dudu prekara sing perlu kanggo mlebu ing Kratoning Allah. Iblis iku sing ngebaki pikiran nganggo sofistri lan tradhisi, kang nyingkiraké pendhidhikan luhur sing sajati, lan kang bakal sirna bebarengan karo wong sing nyinaoni.”

“Wong-wong kang wis nampi pendhidhikan palsu ora ndeleng munggah marang swarga. Wong-wong mau ora bisa ndeleng Panjenengané kang dadi Pepadhang sejati, ‘kang madhangi saben wong kang teka ing donya iki.’ Wong-wong mau nganggep kasunyatan-kasunyatan langgeng minangka rerupan, nyebut sawijining atom minangka donya, lan sawijining donya minangka atom. Bab akèh wong kang wis nampi apa kang sinebut pendhidhikan luwih dhuwur, Gusti Allah ngandika, ‘Kowé wis ditimbang ing timbangan, lan ketemuné isih kurang,’—kurang ing kawruh bab prakara-prakara usaha kang praktis, kurang ing kawruh bab carané nggunakaké wektu kanthi sa becik-beciké, kurang ing kawruh bab carané makarya kanggo Gusti Yésus.” *Review and Herald*, August 17, 1897.

Pènget lumantar bal-balan geni ing Nashville iku dudu marang kutha kang dipilih sakarepé dhéwé, nanging sawijining pangadilan langsung kang katibakaké marang para Advent Hari Ketujuh, Amerika Serikat, lan jagad. Bal-balan geni ing Nashville nglambangaké sipat-sipat kang béda-béda tumrap manéka golongan Adventisme, kéwan bumi, lan jagad. Bal-balan geni ing Nashville iku pangadilané Allah marang pendhidhikan palsu, kang dilambangaké déning wit kawruh bab becik lan ala.

Kita badhé nglajengaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Kanthi warna-warna pralambang, Gusti Yésus nggambarake marang Yokanan watak ala lan pangaribawa sing nggodha saka wong-wong kang wis kawentar amarga anggoné nganiaya umaté Allah. Kabèh wong mbutuhake kawicaksanan supaya kanthi ngati-ati nelusuri wewadi piala kang manggon kanthi pinunjul banget ana ing pungkasaning sajarahing bumi iki. Paparané Allah bab pakaryan nistha saka para pedunung ing kuwasa-kuwasa pamaréntahing donya kang ngiket awaké dhéwé ing paguyuban-paguyuban rahasia lan pasékuthon-pasékuthon, tanpa ngormati angger-anggeré Allah, kuduné ndadèkaké umat kang nduwèni pepadhanging kayektèn supaya tetep adoh saka sakèhé piala iki. Saya suwe saya cetha kabèh para penganut agama palsu ing donya bakal mratandhani panggawéné kang ala; amarga mung ana rong golongan, yaiku wong-wong kang netepi pepakoné Allah lan wong-wong kang perang nglawan angger-angger sucié Allah....”

“Pepungsuhan antarané turuné wong wadon lan ula wis kaandharaké kanthi cetha déning Pangéran. ‘Lan Ingsun bakal ndadèkaké memungsuhan antaranira lan wong wadon iku, lan antarané turunira lan turuné; iku bakal ngremuk sirahira, lan sira bakal ngremuk tungkaké.’ ‘Lan marang Adam Panjenengané ngandika, Amarga sira wis ngrungokaké swarané bojomu, lan wis mangan saka wit kang wus Ingsun parentahaké marang sira, pangandikaning Ingsun: Aja sira mangan saka iku, mula lemah iku katempuh ing ipat-ipat marga saka sira; kanthi kasusahan sira bakal mangan asilé sajroning kabèh dina uripmu; eri lan grinting uga bakal diasilaké kanggo sira; lan sira bakal mangan tetuwuhan ing ara-ara; kanthi kringeté raiira sira bakal mangan roti, nganti sira bali menyang lemah; awit saka iku sira dijupuk: amarga sira iku bledug, lan marang bledug sira bakal bali.’”

“Kanthi ngetutaké dalané dhéwé, kanthi tumindak selaras karo panggodhané Sétan lan nalisir karsané Allah kang wus dimangertèni, manungsa kanthi tanpa guna nyoba ngluhuraké lan mberkahi awaké dhéwé. Mangkono dhèwèké olèh kawruh lumantar pengalaman bab ora mituhu marang pepakoné Allah. Mangkono dhèwèké wanuh marang becik lan ala; mangkono dhèwèké kelangan kasetyan lan pangabektiné marang Allah lan mbukak lawanging banjiring piala lan kasangsaran tumrap kabèh kulawarga manungsa. Pira akèh wong ing jaman saiki kang lagi nindakaké pacoban kang padha! Kapan manungsa bakal sinau yèn siji-sijiné sarana kanggo kaslametané iku lumantar pracaya kang kebak marang ‘mangkene pangandikané Pangéran?’”

“Sétan lagi ngudi nyusupaké reka-ciptané dhéwé marang para anaké Allah lumantar cara-cara manungsa. Panjenengané ngupaya supaya ditampa minangka Allah, malah supaya dipasang ing dhuwuré Allah.

“Kanthi ngowahi Sabat dadi dina kapisan ing minggu, dhèwèké nuntun manungsa supaya ora precaya marang pawarta pangandikané Allah, lan kanthi mangkono nganggep dalan lan rancangané dhéwé kaya-kaya katon banget wicaksana ing paningalé dhéwé lan ing paukumané kang wus kasasar. Lumantar kawicaksanaan manungsa, dhèwèké nuntun manungsa supaya nganggep pepakon-pepakon Allah kang wis katulis cetha iku kurang kuwasa tinimbang tradhisi manungsa, lan supaya nganggep panyimpangan saka angger-angger iku, kang tansah suci, adil, lan becik, minangka prakara kang sathithik regané. Dhèwèké weruh yèn kanthi cara mangkono nyegah piranti-piranti manungsa lumaku minangka para anak kang manut ing kaselarasan karo Allah, dhèwèké bisa ngalang-alangi kasampurnaning pakaryané Allah ing donya kita.”

“Nanging pakaryan licik Iblis lumantar piranti-piranti manungsa kang mapan ing kalungguhan kang tanggung jawab, saiki sawisé pacobaning dosa iku wis katindakake, padha waé kudu diwedeni lan diendhani, kaya ing prakara wong tuwa kita kang kapisan. Aku diprentahaké supaya matur yèn para priya kang katetepaké ing kalungguhan tanggung jawab ana ing pakaryané Allah wis ngluwih-luwihaké haké dhéwé kanggo ngendhalèkaké wong liya. Kalungguhan kang dicepeng wong ora ngowahi wataké. Ana sawatara wong kaya-kaya ngrasa yèn wong-wong mau kudu netepaké rancangan-rancangan tumrap pasamuwan-pasamuwan lan rumah-rumah pangobatan,

lan yèn ora kena ana pitakon marang panganggepé dhéwé. Padha sinaua marang Gusti Yesus ing saben langkah. Panjenengané kudu dadi panguwasa kang utama tumrap saben wong.”

“Panjenengané Kang asring dados Guru kita ngandika, ‘Saèstu angel tumrap manungsa lumaku kanthi andhap-asor bebarengan karo Gustiné, kanthi roh kang remuk nampa margané Allah lan nampik usulan-usulan Iblis kang katingal kaya marakaké kauntungan donya kang gedhé.’ Pangaribawané nalika manungsa ngetutaké karepé dhéwé tinimbang tetep jejeg ngadeg ing dhasar kang kukuh, kang mung Allah piyambak ingkang sampun ngedegaké, wis bola-bali katuduhaké. Nolak lumaku ing dalan kang lempeng, kang sampun dipratandhakaké déning Allah, bakal nggawa wong-wong mau menyang kabingungan lan ora bakal mulang kawicaksanan marang wong liya kang ngalami ujian lan pacoban kang padha. Kapan ta manungsa bakal sinau yèn Allah iku Allah, lan dudu manungsa, saéngga Panjenengané kudu owah?”

“Sawetara wong kang wus nyimpang saka dalan kang bener wis ana ing sajroning kaanan mriyang kang tanpa pedhot kanggo ngrebut tanggung jawab kang ora dipasangake dening Allah marang wong-wong mau. Allah nimbali saben pelayan lan saben dhokter supaya njaga kasadérananing kayekten. Putraning Allah, kang kaandharake ana ing Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar, iku Juru Slameting jagad kita ing jaman saiki. Saka Panjenengané saben misionaris médis kudu nampa pamulangé. Manawa dhèwèké ora misahaké awaké saka pangéraning pangwasaning awang-awang, dhèwèké bakal nyasaraké jiwa-jiwa kang nduwèni kapitadosan marang dhèwèké. Kabèh wong padha ngati-ati marang wong-wong kang mangkono kapandhita lan kaluhurané, nganti rerancangane ora bisa dimangertèni déning wong akèh kang lumrah.”

“Reroncèning dosa ngluwihi sakèhing pamawas tanpa wates. Saben bilai, saben kasangsaran lan pati, iku dadi bukti ora mung tumrap kakuwataning piala, nanging uga tumrap kayektèné Allah kang gesang. Sawisé wus wanuh marang kayektèn, yaiku pangandikané Allah kang gesang, kang tetep langgeng ing salawas-lawasé, lan kang lumantar pambangun-turut maringi urip, kakiranganing manungsa anggoné nyalarasaké dhiri karo kapinteraning reka-daya Sétan iku nggumunaké banget. Kabèh wong kang diwulang déning Allah padha ngakoni Kristus dadi Putrané. Kabèh wong kang ora pracaya marang pratélan-pratélan Allah kang wis kawruhan, padha mratandhani sepira ditresnané dosa, lan ora nyambut-gawé ana ing sisihing urip lan kalanggengan, kang dipadhangaké lumantar panyucekan sampurna déning kayektèn. Kajaba padha nindakake owah-owahan ing watak, ing tembung, lan ing roh, jiwa-jiwa bakal kasirnakaké.”

“Ora ana dalan tengah tumuju marang Firdaus kang dibalekake. Piwulang kang kaparingake marang manungsa kanggo dina-dina wekasan iki dudu supaya dadi kacampur karo reka-dayaning manungsa. Kita ora kena nyandhak marang kawicaksanan para ahli hukum kadonyan. Kita kudu dadi wong-wong andhap-asor kang sregep ndedonga, ora tumindak kaya wong-wong kang kawuta dening piranti-piranting Iblis.

“Akeh wong nduwèni pracaya, nanging dudu pracaya kang tumindak lumantar katresnan lan nyucèkaké jiwa. Pracaya kang nylametaké iku ora mung pracaya waé marang kayektèn. ‘Sétan-sétan iya padha pracaya, lan padha gumeter.’ Pangilhamé Roh Allah maringaké marang manungsa sawijining pracaya kang dadi daya panggerak sing mbentuk watak, lan nuntun manungsa luwih luhur tinimbang tumindak lahiriah sing mung formal. Tembung-tembung, tumindak-tumindak, lan roh kudu mènèhi paseksi tumrap kasunyatan manawa kita iki para pandhèrèké Kristus.”

“Pepadhang lan berkah kang paling agung sing wis kaparingan déning Gusti Allah iku dudu jaminan tumrap kaluputan lan murtad ing dina-dina pungkasan iki. Wong-wong kang déning Gusti Allah wis kaluhuraké marang kalungguhan-kalungguhan luhur kapitadosan bisa waé nyingkur saka pepadhangé swarga marang kawicaksananing manungsa. Pepadhangé banjur bakal dadi pepeteng, kabisan-kabisané kang kapasrahaké déning Allah dadi jerat, wataké dadi sandhungan ana ing ngarsané Allah. Gusti Allah ora bisa dipoyoki. Panyimpangan saka Panjenengané wis lan bakal tansah katut déning akibat-akibaté kang mesthi. Nglakoni tumindak-tumindak kang ora ndadosaké keparenging Gusti Allah, manawa ora disesali kanthi temen lan ditiar, tinimbang ngupaya mbeneraké, bakal nuntun wong kang tumindak ala iku sathithik mbaka sathithik mlebu ing kasasaran nganti akèh dosa katindakaké tanpa paukuman. Saben wong kang kepéngin nduwèni watak kang ndadèkaké dhèwèké dadi kanca nyambut-gawé bebarengan karo Gusti Allah lan nampa pangalembana saka Gusti Allah, kudu misahaké awaké saka para mungsuhé Gusti Allah, lan njaga kayektèn kang diwènèhaké Kristus marang Yokanan supaya diparingaké marang jagad.” Manuscript Releases, jilid 18, 30–36.